

Iva Krocová

Grafoon

GRAFOON

Planeta pěti Sluncí

Iva Krocová

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Iva Krocová, 2016

Obálka © Radim Polášek, 2016

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face

Zámecká 4, Ostrava 1, 702 00

www.enface.cz

Ostrava, 2016

1. vydání

ISBN 978-80-87264-67-6 (ePub)

ISBN 978-80-87264-68-3 (mobi)

ISBN 978-80-87264-69-0 (PDF)

Věnování a poděkování:

Ráda bych tuto knihu věnovala mému manželovi Slávku Plíštilovi a mé mamince Libuši Krocové, kteří mi důvěřovali a podporovali mě ve psaní. Dále bych ráda poděkovala mému synovi Michalu Mildorfovi a panu Petru Jonášovi z firmy Komplet služby s.r.o., díky jejichž finančnímu příspěvní mohu tuto knihu vydat a tím zpříjemnit chvílky Vašeho života. A v neposlední řadě děkuji panu Mgr. Radimu Poláškoví, Ph.D., z vydavatelství En Face, za trpělivost a důvěru.

I.

Vesmírná loď Forrset 18 prolétla exosférou a přistála na meziplanetární stanici. Nutná zastávka pro doplnění pohonných hmot, než posádka definitivně opustí Zemi a vyrazí ke Karskému souhvězdí. Přečerpání paliva většinou zabralo jen několik minut. Karské souhvězdí bylo velice oblíbenou obchodní trasou a obvykle rutinní záležitostí. Ovšem teď byla situace naprosto odlišná.

Před několika dny zachytili na orbitálním satelitu tísňové volání a zprávu okamžitě předali na Zemi. Limfa, jedna z planet v souhvězdí Kara, vysílala nouzový signál. V posledním týdnu se řada lodí z téhle oblasti nevrátila. Během několika hodin zasedla Rada bezpečnosti Země, aby sestavila tým určený k prozkoumání situace na této vzdálené Karské planetě.

Vybraná skupinu astronautů zahájila přípravy k odletu. Pod vedením kapitána Schklana, padesátiletého, malého, hubeného človíčka, velmi razantního a nekompromisního, probíhaly přípravy bez nejmenších problémů.

Cílová planeta Limfa, jedna z menších obydlých planet v souhvězdí Kara, se nacházela 105 světelných let od Země. Kdysi pro člověka nepřekonatelná vzdálenost dnes neznamenala velkou překážku. Vyspělá technologie umožňovala posádce hibernační spánek po celou dobu letu. Automatický android měl za úkol probudit astronauty až v těsné blízkosti

cíle. Start z meziplanetární stanice byl určen na sedmou hodinu ráno, 12. července 2211.

* * *

Do kokpitu vstoupil vysoký, statný muž. Miloval tohle místo a pocit absolutní moci nad celým strojem. Třicetiletý pilot Petr Novský byl Radou vybraný díky svému speciálnímu výcviku na meziplanetárních cestovních lodích. Forrset 18 patřila mezi jednu z nich. Jeho husté, černé vlasy, nepod-
dajně se kroutící kolem ostře řezané tváře, nejevily známku vojenského sestřihu. Možná i tím dával svým nadřízeným důvod k nespokojenosti.

Kapitánu Schklanovi připadal mladý a přehnaně sebevědomý. Ovšem na jeho výhrady k tomuto muži nikdo nebral zřetel. Nedostatek času mu zabránil prověřit Novského osobně a kapitán neměl ve zvyku důvěřovat cizímu doporučení. Proto byl pilot od začátku pod neustálým dohledem a Schklan každý jeho krok pečlivě sledoval.

„Palivo dočerpáno?“

Novský přikývl: „Ano, pane!“

„Vše v pořádku?“ Schklanův hlas zazněl těsně za jeho zády.

Pilot se ani nepohnul, jen zlostně odsekl: „Jistě, pane! Nepotřebuju vodit za ručičku, pane!“

Kapitán přimhouřil oči.

Novský však pokračoval: „Pane?! Od začátku jste proti téhle misi, a taky proti mně. Musím vás požádat, abyste se mi do řízení nepletl!“

Bylo to nesmyslné a drzé, ale Novský neustále myslel na poslední zasedání Rady bezpečnosti Země, kdy Schklan nesouhlasil s výpravou na Limfu a rezolutně odmítl svěřit start právě jemu. Jenže kapitán měl smůlu! Proti rozhodnutí Rady nebylo možné odvolání.

Schklan takticky přehlédln nevhodné chování svého podřízeného: „Dávám souhlas ke startu. A koukejte být v klidu!“

Novský věděl, že musí mít své emoce plně pod kontrolou a proto se soustředil jen na obrazovky před sebou. Propnul prsty a zhluboka se nadechl. Zadal data potřebná k navigaci.

Souhvězdí Kara, planeta Limfa...

Tři, dva, jedna – START – androidův monotónní hlas odpočítával a Petr zcela automaticky mačkal barevná tlačítka na ovládacím panelu. Vesmírná loď Forrset 18 se poslušně oddělila od rodné stanice a nabrala zadaný kurz.

* * *

Po startu ulehla posádka do speciálních kontejnerů, vyba-vených pro dlouhé lety. Novský musel ještě spustit autopilota, zajistit řídicí kabinu a potom co nejrychleji vyrazit k hibernační kajutě. Kyslík v lodi byl postupně nahrazován

speciálními plyny, které po dobu letu Forrset 18 plně konzervovaly a chránily. Pro člověka stěží dýchatelná atmosféra. Pilot měl na celou akci jen pár minut. Postupoval precizně nacvičenými úspornými pohyby.

Náhle se mu zatmělo před očima.

...Něco nebylo v pořádku!...

Náhlá malátnost a únava, neklamný příznak blížícího se hibernačního spánku, přišla mnohem dříve, než bylo plánováno. Velmi nejistým krokem došel ke svému kontejneru.

...Konečně!...

Stačilo natáhnout ruku. Paže však odmítla poslušnost a Novský se bezvládně zhroutil k zemi. Cítil, jak ztrácí vědomí.

Vesmírná loď minula důvěrně známá souhvězdí a zamířila ke vzdálené galaxii. Kdyby hrozilo střetnutí s neplánovaným, volně se pohybujícím tělesem, autopilot by přesně reagoval na zadaná data v počítači a loď včas vychýlil z nebezpečného směru. Dálkové lety tohoto typu probíhaly až dosud zcela bez problémů.

Nekonečnost vesmíru obklopila Forrset 18.

* * *

Bílé záblesky vysílané mozkovou kůrou, zrychlený dech a studený pot stékající po spáncích. Profesor Jan Kullan se

prudce posadil. Pětatřicetiletý zkušený astronaut, štíhlý, spíše šlachovitý, mnoha ženami považovaný za velice přitažlivého, byl vyslán na výpravu jako geofyzik.

S námahou otevřel kontejner a pokoušel se vylézt. Jeho nohy však odmítly poslušnost. Rozhlédl se kolem sebe. Všechny kóje byly dosud uzavřené. Nikdo jiný nebyl vzhůru? Znovu se pokusil vstát a bolest mu projela celým tělem. Nešlo to. Horečnatě přemýšlel.

Za každou cenu se musel dostat do řídicí kabiny a zapnout klimatizaci. Pomalu se sunul kupředu. Vzduch v chodbě byl chladný a řezal jej v plicích. Stále nechápal co se děje.

...K sakru!...

Najednou zpozorněl. Zaslechl slabý šramot přímo před sebou. Skoro nedýchal. Posunul své bolavé tělo o několik metrů. V přítmí vedlejší chodby spatřil krčící se postavu.

„Petře? Co tady děláš?“

„Já nevím! Nemám nejmenší tušení! Šíleně mě bolí nohy. Pokouším se je rozhýbat,“ zasýpal Novský.

Kullan poklepal na svoje stehno: „Taky mám problém. Viděl jsi ještě někoho? Je to divný! To jsme se probudili jen mi dva? Musíme co nejrychleji vyřadit autopilota!“

„OK, tak jdeme do toho...“

„Fakt vtipné!!“ zašklebil se Kullan.

Dolezli ke kokpitu a Novský zadal bezpečnostní kód. Dveře se neslyšně otevřely. S vypětím všech sil spustil kli-

matizaci. Ještě stačil zaregistrovat Kullanův prázdný pohled, než jej pohltila nekonečná tma. Blikající červená kontrolka na panelu upozorňovala, že řízení stále ovládá autopilot.

* * *

Mladá žena ztěžka polkla. Cítila, jak se jí lepší jazyk na patro. Palčivé sucho v krku ji definitivně probralo. Otevřela kóji a protáhla ztuhlé tělo.

Kateřina Urbanová. Osmadvacetiletá lékařka, drobná a velmi štíhlá, někomu mohla připadat až hubená. Jemné, světlé vlasy, splývající podél jejího obličeje, měla zastřižené na krátko. Skromná, ale cílevědomá. Doporučena Radou pro svoje dlouholeté zkušenosti v oboru výzkumu nových léčebných preparátů a úspěšnou léčbu mimozemských bytostí.

Okamžitě začala kontrolovat stav ostatních. Všichni se zdáli být v naprostém pořádku. Kromě dvou – profesor Kullan a pilot Novský chyběli.

„Nemohli se vypařit!“ kapitánův hlas zněl dost rozmrzele: „Budou v kokpitu.“

Vyrazil do chodby a ostatní jej následovali. Kokpit našli otevřený. Profesor i pilot leželi na podlaze a nejevili známky života. Posádka rychle uvolnila místo doktorce, aby mohla zjistit, co se tu vlastně stalo.

Kateřina nechala oba muže okamžitě převézt na ambulanci a zajistila jejich základní životní funkce: „Tomu nerozumím. Proč zůstali mimo kóje?“

„Mohu...“ ozval se za ní tichý hlas.

Profesor Karel Pleták. Devětačtyřicet let, obor přírodověda. Nenápadný, prošedivělý muž se začínající pleší. Radou vybrán pro svoji znalost mimozemských hornin a živočichů.

„Já myslím,“ odkašlal si: „že, Petr, tedy Novský, nemohl z nějakého důvodu opustit kokpit. Profesor Kullan, se pro něj vrátil...no a tady je zastihl spánek.“

„Ale to je nesmysl,“ oponovala doktorka okamžitě: „vždyť by tu leželi po celou dobu letu a to by je totálně rozložilo! To co říkáte je nesmysl, profesore...“

„Doktoro,“ řekl kdosi z přítomných techniků: „víte, jak dlouho jsme vlastně spali?“

„Tak dost,“ kapitán Schklan se snažil zabránit vznikající panice: „máme zde nejmodernější vybavení, je na něj stoprocentní spolehnutí!“

Přesto nařídil kartografce, ať zasedne k počítači. Všichni se nahnuli kolem.

„No tak, Vágnerová, spusťte to...“

Sandra Vágnerová. Třicetiletá kartografka a počítačová specialistka, středně vysoká, plnoštíhlá, barva vlasů mahagon (přibližně), sebevědomá a velice přitažlivá. Radou bezpečnosti Země vybraná pro svoje mimořádné schopnosti v oboru počítačového programování. Její prsty začaly

bravurně poskakovat po malé klávesnici. To, co se na obrazovce objevilo, vzalo všem dech...

NEZNAME SOUHVĚZDI ... POLOHU NELZE UR-
CIT ... NEMAM K DISPOZICI DATA...

VZDALENOST FORRSET 18 – BV62 OD ZEMĚ – 195
SVETELNYCH LET ...

VZDALENOST FORRSET 18 – BV62 OD NEIDEN-
TIFIKOVANEHO PEVNEHO OBJEKTU –
5 SVETELNYCH LET...

...KONEC...

„To není možné!“

„Hibernační kontejnery fungovaly zatraceně dobře!“

„Co teď?“ Lidé z posádky překřikovali jeden druhého.
Situace vyžadovala rychlé a správné rozhodnutí.

Schklan přistoupil k počítači a snažil se navázat spojení se Zemí. Marně. Země byla příliš daleko a šance na pomoc z její strany se rovnala nule.

...Proč hibernační zařízení selhalo? Proč?...

Nejlépe zeptat se odborníka. Svůj pohled směřoval k doktorce.

„Na to je jistě nějaké vysvětlení, kapitáne...ale mám takový dojem, že nás to teď nemusí vůbec zajímat,“ řekla nervózně Kateřina: „naším prvořadým úkolem je probudit

Novského a Kullana. Dopravte je na sál. Pomocí speciálního ionizačního přístroje se o to pokusím.“

„Máte jistotu úspěchu, Urbanová? Nemůžeme si dovolit o ně přijít...“ kapitánova obava zněla jasně.

„Je to velmi nebezpečné, pane! Ale nic jiného nám nezbyvá... Potřebuji asistenta!“

„Můžu já? Mám čerstvě dokončený zdravotnický kurz.“ Vágnerová se hlásila dobrovolně.

Doktorka nervózně pozvedla obočí: „Dobře. Kapiténe, potřebuji mít operační sál bez zvědavců.“

Schklan neváhal a zavelel všem přítomným rozchod.

„Ihned po zákroku mě informujte o stavu obou pacientů!“

„Ano, pane!“

* * *

„Nejprve se pokusíme odstranit oděv. Potom přijdou na řadu přístroje.“ Doktorka musela reagovat rychle.

„Kateřino, vidíš tohle,“ Sandra právě rozstříhla Kullanovi nohavice a všimla si divně zkroucených nohou: „a tady je to také. Co to má znamenat?“

„Co Novský?“

Pomohla doktorce odstranit části pilotovy kombinézy. Byl na tom stejně.

„Máme velký problém Sandro. My máme hodně veliký problém! Musíme je co nejdříve probudit. Vidíš ty bílé skvr-

ny po celých končetinách? Jsou nakaženi nějakou látkou a ta odebírá z pokožky kyslík.“

„Vypadá to na nějakou kyselinu, nebo jed?“ Sandra ještě nic podobného neviděla.

„Možná...“ zazněla váhající odpověď: „musím odebrat vzorek.“

Kateřina hleděla na těla mladých mužů. Na lítost teď neměla čas! Zakázala si jakýkoli sentiment. Pečlivě odebrala část zasažené kůže a vložila ji do malé nádobky. Stačilo pár sekund a začínala mít jasno.

„Přines mi ten malý kufřík, co je vzadu na lednici. Vatu a obvazy. O něco se pokusím.“

Vágnerová nereagovala. Při pohledu na Kullanova bezvládné tělo si bolestně uvědomila, jak moc jí na něm vždycky záleželo. Rozuměli si, byli dobrými kamarády. Ona si časem přála víc. Zda to samé chtěl i on, to nevěděla.

„Co se stalo? Dělej! Myslím, že už vím, o co jde. Je to nejpravděpodobnější varianta. Vyzkouším svůj preparát.“

Sandra se rychle vzpamatovala.

Za chvíli už Kateřina vyndávala z kufříku malou lahvičku a část jejího obsahu rozmíchala s destilovanou vodou. Tekutina byla nažloutlá a štiplavě zapáchala.

„Podej vatu!“

Sandra vzala krabičku s tampony a podávala doktorce jeden po druhém. Kateřina namočila kousek do připraveného roztoku, opatrně, aby se sama nepotřísnila. Vata začala pře-

nit. V tom okamžiku přiložila tampon na skvrnu a pomalu roztírala pěnu po zasažené kůži. Místa, na která byla tekutina aplikována, rychle červenala. Prsty na nohách pacienta se začaly křečovitě svírat.

„Co to je?“ vyděsila se Sandra.

„Klid, kolegyně, tohle způsobují nervová zakončení. Dávají najevo, že fungují. Máme větší naději na úspěch.“

V tu chvíli si Sandra připadala úplně neschopná, ale na ošetřené kůži končetin nezůstala po bílých skvrnách ani památka.

„Vypadá to dobře. OK, vrať lahvičku zpátky. Já zatím nahystám přístroje. Máme před sebou rozhodující okamžik.“

Když Sandra zavírala kufřík, zahlédla na dně malý papírek. Zvědavost byla silnější.

...Co tam jen může být...

„Kde jsi?“ doktorčin hlas ji vyděsil.

Rozpačitě sebou trhla a papírek upustila na zem. Rychle po něm sáhla a chvatně jej zastrčila do kapsy kombinézy.

...Vrátí ho později!...

„Už jdu!“

Nastal okamžik probouzení. Operační stoly byly připraveny a obě ženy přisedly ke svým pacientům. Ionizační přístroj byl novinkou v pozemském zdravotnictví a jako každá novinka vzbuzoval nedůvěru. Představoval pro organizmus pacienta obrovskou zátěž tím, že vsříkovaná tekutina byla velice agresivní. Ve spojení s krví pak následovala prudká

rekce. Doktorka s ním pracovala již několikrát a zatím s uspokojivými výsledky.

„Začneme, Sandro. Nejprve zapneme na minimální výkon, nastav na obrazovce 10 stupňů. Díky. Novský připojen. A jdeme na to!“

„Dobře! Kullan připojen. Tak do toho!“

Kullanovo tělo reagovalo mnohem silněji záchvěvy. Vše nasvědčovalo, že tekutina působí na nervová zakončení daleko lépe. Tělo Novského bylo znatelně více oslabené a oživující tekutina, proudící do jeho žíly, nezabírala.

Lékařce začal stékat po čele studený pot. Stále nic, nic. Další pokus a ...

„U Kullana mám kontakt, Kateřino. Začal reagovat, máme ho! Obrazovka ukazuje mozkovou činnost. Ale proč nenabyl vědomí?“

„To je normální. Bude nějakou dobu spát a večer, nejpozději zítra se probere.“

Sandra odpojila hadičky a chystala se odvézt Kullana na ošetřovnu.

Mezi čekajícími na chodbě byl i kapitán: „Tak jak to vypadá, Vágnerová?“

„S Kullanem v pořádku, ale Novský nereaguje. Doktorka dělá, co umí, nechce to vzdát...“

„Dobrá, počkáme. Přeďte Kullana personálu a vraťte se na sál, kdyby vás ještě potřebovala.“

„Rozkaz, veliteli!“

Jen velmi nerada opouštěla svého pacienta.

Kateřina byla unavená. Petrova tvář znatelněbledla.

...Neumře! To nedopustím! Kde ta Sandra k sakru je...

Odhodlala se ještě jednou. Zapnula obvody na sedmdesát stupňů. V těle škubalo, ale mozek se nechtěl nechat přinutit pracovat. Zvýšit tlak vstříkované tekutiny bylo velice riskantní. Buď, anebo. Oživovací pokus znovu selhal, Petrovo srdce se zastavilo.

„Krucí!“

Musela okamžitě resuscitovat. Ovšem nemohla za dané situace použít defibrilátor. Elektrický výboj by po použití ionizačního přístroje Petrovo srdce roztavil. Bude muset oživovat klasicky. Zaváhala. Zvládne to? Musí! Než by došla pro pomoc, Novský by zemřel. Snažila se co nejvíce rozmáchnout, první úder bývá nejdůležitější. Další stisky byly již pravidelné, střídané s umělým dýcháním.

Kateřina už nemohla. Potila se a nezbývala jí žádná síla. A Sandra nikde! Jestli nepřijde...

...Ne! To se nesmí stát!...

Doktorka byla na pokraji zhroucení. Ve dveřích se konečně objevila záchrana. Vágnerová bleskurychle zhodnotila situaci a okamžitě doktorku vystřídala.

Nový, čerstvý úder – a srdce konečně naskočilo.

Kateřina ztěžka dosedla na židli. V té chvíli jí Sandra připadala jako anděl. Obrazovka jasně ukazovala, že se

Novský vrátil zpět. Nejraději by ho objala, ale včas se zarazila.

„To bylo na poslední chvíli. Odpoj přístroje, prosím, a pak ho odvezeme, ano?“

„Souhlas, šéfko...“

Na chodbě si Novského převzali. Kateřina nevnímala okolí. Opřela se zády o stěnu chodby a ucítila její chlad. Pomalu sklouzla k zemi. Hlavu položila do dlaní a zhluboka dýchala. Byla totálně vyčerpaná.

* * *

Nikdo z posádky zatím nevěděl o bílých skvrnách. Po zákroku sice zmizely, ale doktorka netušila, zda nezůstaly vedlejší následky.

Kullan se probudil druhý den ráno. Nepřítomným pohledem zíral do stropu.

...Co se stalo?...

Slyšel hlasité chroptění. Vyděsilo ho. Nechápatě se rozhlédl kolem.

Sandra seděla vedle lůžka a okamžitě se snažila upoutat jeho pozornost. Pohlédl na ni zakalenýma očima, jako by ji nepoznával.

„Honzo? Vidíš mě?“

Otočil hlavu. Stála nad ním krásná bytost a pohybovala ústy. Určitě mu něco říkala, ale nerozuměl. Pak vzala do

ruky jakousi krabičku a znovu pohybovala svými rty. Slyšel jen daleké šumění.

Mezitím přišla další žena a naklonila se k němu.

„Jak je mu? Říkal něco?“ Kateřina zkontrolovala pacientovi základní funkce.

„Nic. Jen otevřel oči...“

„Dám mu něco na zklidnění, bude to dobré,“ a připravila injekční stříkačku.

Opět usnul.

„Co je s ním?“ Vágnerová byla nervózní.

„Nevím, co si mám o tom myslet. Tep a teplota v normálu, ale má vysoký tlak, skoro 230 na 150...“

„Ale proč?!“

„Může to být prodělaným šokem... Necháme ho spát.“ Pevný hlas Kateřiny však Sandru neuklidnil.

* * *

Ještě téhož večera se u kapitána sešla celá posádka. Doktorka musela podrobně popsat léčbu, i dosavadní stav obou pacientů. Dokud nebudou vědět, co se stalo, nemohou v misi pokračovat. Oba nemocní měli u sebe celou noc stráž.

Uběhl další den a Novský nejevil známky probouzení.

...Tlak normál, teplota normál, srdce jako zvon. Co s ním jen může být...